

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ἐπιτομῆν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Théodore de Banville : ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Τὸ ὕδωρ κατεπόντις τὸν πύργον. (Σ:λ'ς 810).

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσάπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρτίνοῦ.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (3^ῃ περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὗσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διευθύνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ὠπισθοδρόμησεν ἐτοιμαζόμενος ν' ἀμυνθῇ.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ κινηθῇ, δύο σιδηραὶ χεῖρες συνέλαβον αὐτὸν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ τὸν ἔσυρον βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἀντέστη, ἐννοῶν καλῶς τὸ ἀνίσον τῆς πάλης.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ τῷ συνέθλιβον τὰς χεῖρας.

Ὅπισθεν αὐτῶν οἱ ἀδελφοὶ δὲ Σουβραὶ προῦχώρουν, ὅπως βοηθήσωσιν αὐτόν, ἀνπαρίστατο ἡ ἀνάγκη.

Διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας ὁ μαρκήσιος εἶδε καὶ πέμπτον πρόσωπον παραφυλάττον.

Ἦτο ὁ κυναγωγὸς Λαμπριζέ.

Πρὸς τί νὰ παλαίσῃ;

Ἀπεστρέφετο ἄλλως τε τὴν ἀγενῆ ἐκείνην μάχην.

Μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, ἢ μὲ τὸ πιστόλιον ἤθελεν ὑπερασπίσει ἑαυτὸν θαρραλέως καὶ θὰ ἐφρονεύετο κτυπῶν καὶ κτυπώμενος.

Ἦτο γενναῖος· οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ.

Ἐνοχος τῶν πάντων, ὅπως ἱκανοποίησιν τὰ πάθη του, οὐδόλως ὠμοιάζε πρὸς χυδαῖον δολοφόνον.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν.

Οἱ Σουβραὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἡ Σολάνζη μόλις ἠνύθει τὰ συμβαίνοντα· τοσοῦτον ἦτο ἐκπεπληγμένη.

Ὁ Οὐγὸς, ἤρεμος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ πολύκροτόν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον :

— Οὔτε μίαν κραυγὴν, οὔτε μίαν λέξιν μὴ προφέρῃς ἢ ἀποθνήσκεις. Θὰ σὲ δέσωσι διὰ νὰ ἀκούσῃς ἐν ἀνέσει. Εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο τῶν ἐχθρῶν ἡ ζωὴ μας διακινδυνεύει καὶ ἀμυνόμεθα.

Ὁ Ροβέρτος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο πλησίον τοῦ διβανίου τῆς Σολάνζης, κυνηγετικὴν μάχαιραν τὴν τῆς Πολωνίδος, ἐκ Μίττεμπεργ.

— Ἡ πριγκηπέσσα Βάνδα μοὶ τὴν ἔδωκεν, εἶπεν.

Ἐν τῷ τρόμῳ ἐτάραξε τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τούτου, ὑπομιμνήσκοντος αὐτῷ τὴν ἀπαισίαν ἐορτῆν τοῦ παλατιοῦ Καβαλί, ἀλλ' ἐσιώπησεν.

Οἱ Τρεμόρ τῷ ἔδωσαν τοὺς βραχιόνας, χωρὶς ἐκεῖνος ποσῶς ν' ἀντιστῇ.

Ἦτένιζε τοὺς προσβολαῖς διὰ βλέμματός ἀπεχθείας.

— Εἰς τὴν τοιαύτην ἔνεδραν εἰσθε ἰσχυρότεροι, εἶπε. Κάμετε, ὅ,τι θέλετε. Θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα.

Ἡ Σολάνζη ἐπληκτος ἀνεκάθησεν.

Μὲ ὄμμα περίτρομον ἐξήταζε τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὁποίων ἀνεγίνωσκεν ἀμετάβλητον ἀπόφραξιν.

Ὁ κόμης ἠνύθησεν τὴν ἀγωνίαν τῆς.

— Περίμενε, τῇ εἶπε, καὶ θὰ μάθῃς τὰ πάντα.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἠνάγκασαν τὸν μαρκήσιον νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἴσαντο ὄρθιοι ἐκατέρωθεν ὡς φύλακες.

— Πότε θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ ἐξηγήσητε, τί σας ὄθησε νὰ ἔλθητε ἐδῶ; εἶπε ψυχρῶς.

— Ὑπομονήν, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ νεώτερος τῶν Σουβραῖ.

— Σολάνζη, ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἐνθυμεῖσαι τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς διὰ μίαν μόνον ὥραν τὰς ἐπιστολάς τοῦ κυρίου δὲ Τανναί;

— Μάλιστα.

— Τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, ἐν αἷς οὗτος σοὶ ὠμίλει περὶ τοῦ ἔρωτός του, τῶν σχεδίων του καὶ τοῦ υἱοῦ σου, ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὰς λάβω. Πλάσμα ἀθῶον καὶ ἀγνόν ὡς ἄγγελος εἶχεν ἀνάνδρως δολοφονηθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἀνευσοῦ δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος. Μοὶ τὰς παρεχώρησας ζητοῦσα πρὸς ἀντάλλαγμα νὰ προστατεύσω τὸν υἱόν σου· ἐτήρησα τὸν λόγον μου, καὶ σήμερον ὅτε εἶναι ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός του, σήμερον ὅτε ὁ κύριος δὲ Τανναί ἐξετέλεσε τὴν δικαίαν ἀνόρθωσιν τοῦ ἐγκλήματός του, μοὶ μένει μόνον ἡ τιμωρία τοῦ δολοφόνου.

Ἡ Σολάνζη κατέστη λευκὴ ὡς σουδάριον.

— Δολοφόνου, ἐψιθύρισεν.

— Ψεῦδεσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἐκίνησε τοὺς ὤμους καὶ :

— Γνωρίζεις καλῶς, ἐπρόσθεσεν, ὅτι δὲν ψεῦδομαι· ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησες σὲ ἔσωσε τοῦ κακουργιοδικείου, ἀλλ' ἐξ ἡμῶν μὴ περιμένεις ἐπιείκειαν, ἀφοῦ σὺ ὑπῆρξες ἀνοικτίρμων.

Ἐπεροπτικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου.

— Ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, συνέλαβε διὰ σέ, Σολάνζη, πάθος, τὸ ὁποῖον πρὸ οὐδενὸς δὲν ὀπισθοδρῶμε· ἵνα κορέσῃ τὸ πάθος τοῦτο διέπραξε τὸ πρῶτον ἔγκλημα, καταχρασθεὶς τῆς ἀδυναμίας σου καὶ ἀρπαζῶν σε ἀπὸ τὸν μνηστῆρά σου, διὰ πράξεως ἀνάνδρου. Ὁργισθεῖσα ὡς ἐκ τῆς ἀτιμίας του, ρισθεῖσα εἰς ἄβυσσον θλίψεων καὶ αἰσχούς, ἀντέστης εἰς τὰς θελήσεις του· καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου σου, τῷ εἶπες, ὅτι, τότε μόνον θὰ ὑποκύψῃς, ὅταν ἀναγνωρίσῃ διὰ γάμου τὸν υἱόν σου, μίαν μόνον σκέψιν τὸν κατεῖχε· νὰ βραχύνη τὸν χρόνον τοῦ χωρισμοῦ σας, καὶ νὰ κενώσῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἄλλη, ὅπως τὴν ἀποδώσῃ πρὸς σέ.

Ὁ Ροβέρτος ἔστη, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τὰ κυανὰ ὄμματα τῆς Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, ἄτινα ἐφαίνοντο ὡς εἰ τῷ συνίσταν ἐπιείκειαν.

— Τὸ ἀθῶον αὐτὸ θῆμα, ὑπέστη τὰς θλίψεις ὅλας τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ πάθους. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε δὲ Τανναί, εἰσθε πολὺ ἄθλιος. Δὲν σοὶ ἤρκεσεν, ὅτι χωρὶς τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν καὶ μόνον χάριν τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς ἐνυμφεύθης τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ τῇ ἐπέβωλες, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου σου, τὴν ταπεινώσιν, τὴν ἀντιζηλίαν καὶ τὴν ἀδήγησες εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐρωμένης σου. Κατόπιν δὲ πολλῶν σκληροτήτων, τὰς ὁποίας καλῶς γνωρίζεις, διὰ μισητῆς μηχανορραφίας, τῇ ἀφήρησες τὴν ζωὴν, ἥτις

σοί ἐφαίνετο πολὺ μακρὰ. Τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ ἐγκλημα τὸ ὑπόπτειον, καὶ ἔμα ἐξετελέσθη ἐμάντευσα τὴν ἀφορμὴν του. Ὑπεσχέθην λοιπὸν νὰ μὴ διαφύγῃς τὴν τιμωρίαν μου. Ὁμολογεῖς τὸ ἐγκλημά σου;

— Καταφρονῶ τὰς συκοφαντίας σας καὶ δὲν ἀπαντῶ δὲν εἶσαι δικαστὴς μου.

— Ἐν τούτοις σὲ κατεδίκασα ἄλλ' ἢ συνειδησίς μου εἶναι καθαρὰ. Πρὶν ὅμως ἐνεργήσω ἠθέλησα ν' ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητα ὅπως μὴ πλανηθῶ. Ἡ πριγκιπέσσα Καθάλι ἠτοίμασε τὸ δηλητηριον ἥτο τὸ αὐτὸ, δι' οὗ ἐδολοφόνησε τὸν σύζυγόν της χάριν σου. Ἡ γυνὴ αὕτη σὲ ἠγάπα ἐμμανῶς, ἐξάπτων δὲ τὴν ζηλοτυπίαν της θὰ ἐμάνθανον τὴν ἀλήθειαν. Ἴδου διατί ἐζήτησα τὰς ἐπιστολάς σου ἀπὸ τὴν Σολάνζην.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔδραξε τὰ χεῖλη. Ἡ φυγὴ τῆς πριγκιπέσσης, ἡ σιωπὴ αὐτῆς, τὰ πάντα ἤδη ἐξηγοῦντο.

— "Α! ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, διατί νὰ μὴ ἦσο παρὼν ὅτε τὰς ἀνεγίνωσκε. Θὰ ἐτρόμαζες βλέπων τὴν ὀργὴν της, τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν μανίαν της. Θὰ ἠνθόεις τότε βεβαίως ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐκτιθεταί τις εἰς τοιαῦτα μίση. Τὴν κατεπράϋνα μόνον ὅτε τῇ ὑπεσχέθην, ὅτι θὰ σὲ ἐκδικηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξέφυγες τῆς τιμωρίας της. Ἐν τούτοις δὲν λησμονεῖ, ἔσο ἡσυχος. Αἰχμάλωτοι ὄντες εἰς τὴν Βαυριαν μὰς ἠλευθέρωσεν ἡ ἰδία, ὅπως φθάσωμεν ἐν καιρῷ. Ἀναμένει δὲ μετ' ἀνυπομονησίας εἰδήσεις μας. Μετὰ τινος ἡμέρας θὰ τὰς ἔχῃ καὶ θὰ τῇ γράψω λακωνικῶς: «Ἐτελεώσασθε».

— Θὰ μὲ δολοφονήσετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Οὐδέποτε δολοφονεῖ τις ἓνα δολοφόνον. Ἐκτελεῖ μόνον τὴν ποινὴν του ὡς πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν, ὁ Θεὸς ἴσως θ' ἀναλάβῃ τὴν τιμωρίαν της.

— Τελειώσατε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους ὑπερηφάνως: εἶναι ὀχληρὰ ἡ κωμωδία αὕτη. Ποῦ θὰ καταλήξετε;

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθῃς. Πρὸ τούτου ὅμως θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅσα σοὶ καταγγέλλω ὄχι μόνον διὰ σὲ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νέαν, ἣτις δὲν δύναται νὰ εἶναι σύζυγος ἐνός δολοφόνου.

Ὁ κόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του κέρασ καὶ ἐξ αὐτοῦ χαρτίον, ὅπερ ἀνέπτυξε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαρκησίου.

— Γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα τούτου; εἶπεν, ἀνάνθρωπι.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἐξαδέλφου του βλέμμα ἀκατονομάστου μίσους.

— Θὰ ἰδωθῶμεν πάλιν, κύριε δὲ Σουβραί, εἶπεν.

Ὁ Ροβέρτος ἀπήντησεν ἀπλῶς:

— Δὲν τὸ πιστεύω.

Καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὸ χειρόγραφον.

Ἦτο ἡ ὁμολογία τῆς Βάνδας ἡ ὑπὸ τοῦ κόμητος ὑπαγορευθεῖσα:

«Αναγνωρίζω, χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι κατὰ προτροπὴν τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέρους δὲ Τανναί, ἐδηλη-

τηρίσθη ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ εἰς τὸ μέγαρον Καθάλι κατὰ τὴν νύκτα τῆς δεκάτης τρίτης Μαρτίου 1870.»

Ἡ Σολάνζην ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς της.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τὴν κατεσύντριψεν. Ἐνυμφεῖθη λοιπὸν δολοφόνον, ὁ πατήρ του τέκνου της ἦτο δηλητηριαστὴς. Τὸ αἶσχος αὐτὸ ἦτο φοβερώτερον ἐκείνου ὅπερ τὴν κατέστρεψεν.

Ἐπῆρξεν ὅθεν, ἐν ἀγνοίᾳ της, ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς γλυκείας ἐκείνης γυναικός;

Ἡννόησε πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε τὴν ἐξέπληττον. Ὁ ἔρωσ, ὃν ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ἤδη σύζυγόν της ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις, — ἀνεξερεύνητα τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδίας! — ἀπεπειράθη νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον ὑπὲρ τοῦ ἀποτροπαίου ἐκείνου ἀνδρός: ἀπόδειξις ὅτι αἱ γυναῖκες προθύμως συγχωροῦσι τὰ ἔνεκεν αὐτῶν τελεσθέντα ἐγκλήματα.

— Βεβαιούσιν, ἐπανελάβεν ὁ κόμης δὲ Σουβραί, ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του, ὅτι ὁ κόσμος γέμει ἐγκλημάτων ἀγνώστων. Ἀμφισβᾶλλον ἂν ὑπάρχουσι φοβερώτερα τούτων. Ἡδυνάμην νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων...

— Κάμετο λοιπὸν, διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῶν συκοφαντιῶν σου θὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

— Εἶναι ἀβεβαία ὅμως, καὶ δύναται τις νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν αὐτῆς, διότι διαστᾶζει νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐγκληματίας τῆς τάξεώς σου, ἐπανελάβεν ὁ Σουβραί: εἶνε δὲ καὶ ἄλλη ἀφορμὴ, ἡ ὅποια μ' ἐμποδίζει, τὴν ὅποιον ὅμως μαντεύεις καὶ διὰ τοῦτο αὐθαδεῖαίσεις. Δὲν δυνάμεθα, οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ κηλιδώσωμεν τὸ ἔνδοξον ὄνομα, ὅπερ ἀνήκει καὶ εἰς ἡμᾶς. Εἰς Τανναί-Κουλάνζ συρόμενος ἐν τῷ κακουργιοδικεῖω ὡς δολοφόνος θὰ ἦτο αἶσχος δι' ἡμᾶς τοὺς συγγενεῖς σου, καὶ τοῦτο μὰς ἐπιβάλλει ἀποφυγὴν σκανδάλων. Θὰ δικασθῆς λοιπὸν ἐνώπιον τριῶν ἀνθρώπων τιμίον ἢ ἀπόδειξις εἶναι πασιφανής, ἡ ἀπόφασις ἐγένετο.

— Καὶ δύναται τις νὰ τὴν μάθῃ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος μετ' εἰρωνίας.

Ὁ κόμης ἔσυρε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Μετὰ τριάκοντα λεπτὰ θὰ ἀποθάνῃς.

— Τίνι τρόπῳ, παρακαλῶ;

— Θὰ σοὶ χαρίσω αὐτὴν τὴν ἐκπληξιν. Ἄν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ σὲ σώσῃ διὰ θαύματος, ἄς τὸ πράξῃ.

— Τριάκοντα λεπτὰ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ κινήθῃ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀρνεῖσθε νὰ μοὶ εἴπητε εἰς ποίαν ποινὴν κατεδικάσθην;

— Μὰς ἐχρειάζετο βάσανος μυστηριώδης, ἀγνωστος μέχρι τούδε, ἀπληλαγμένη τῶν ἀναζητήσεων τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν εὔρομεν.

— Καὶ καλεῖται;

— Θὰ τὸ μάθῃς ταχέως, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Οὐγος, ὀργισθεὶς ἐκ τῶν σαρκα-

σμῶν καὶ τῆς ἀλαζονίας τοῦ μαρκησίου. Εἶναι σκληρὸν, ἴσως, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὰς ἀτιμίας σου καὶ νὰ σωθῇ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας. Ὅταν καλῆται τις Τανναί-Κουλάνζ καὶ ἀτιμασθῇ πετᾷ τὰ μυαλά του. Τὸ κάμνεις;

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Οὐγος ἐστράφη μετὰ καταφρονήσεως καὶ ἔκαμε νεῦμα τῷ Τρεμόρ.

Ὁ Ἰωάννης διὰ ταχέως κινήματος ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ μαρκησίου! διὰ μεγάλου μανδηλίου, τὸ ἔστρεψε περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδεσεν ἰσχυρῶς. Κατόπιν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔσυρον αὐτόν, ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, πρὸς τὴν παστάδα καὶ τὸν ἔδεσαν ὡς κατὰδικον.

— "Α! εἶναι φοβερόν, ἐκράυγασεν ἡ Σολάνζην πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος.

— Θέλεις νὰ μείνης μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου;

— Ὁχι, ἀλλά...

— Διὰ τὴν ἀτυχίαν σου, οὐδεμία ἄλλη θεραπεία εἶναι δυνατή.

— Χάριν!...

— Ἴνα διὰ τῆς περιουσίας του καταστήσῃ καὶ ἄλλα θύματα.

— Οἶκτον!...

— Ἐλαβεν αὐτὸς δι' ἐκείνην;

— Διὰ τὸν υἱόν μου...

— Θὰ φροντίσωμεν δι' αὐτόν.

— Σὰς παρακαλῶ!...

Ὁ Ροβέρτος τῇ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς χειρός του.

— Σιῶπα, τῇ εἶπε. Νομίζεις ὅτι εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός;

Ψυχρὸς ἰδρὼς ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του.

Ὁ Ρωμαῖος ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς τοῦ μαρκησίου.

— Μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃς, τῷ εἶπε, σὲ μισῶ. Χαῖρε.

— Ἄς φύγωμεν, διέταξεν ὁ Ροβέρτος.

— Κύριοι, οἶκτον, χάριν, ἐκράυγασεν ἡ Σολάνζην, συρομένη πρὸ τῶν ποδῶν των.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ὁχι! ὄχι! τὸν περιφρονῶ καὶ τὸν μισῶ!

— Τότε ἐλθέ, ἢ ἄλλως ἀπόθανε μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ἐνῶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τὴν ἤρπασε, κρατῶν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ.

— Ἄν προσφέρῃς λέξιν ἀπωλέσθημεν, ἔκλεζον μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν!

Ἀκούων αὐτόν ὁ μαρκήσιος κατέστη ἰόχρους ἐκ τῆς μανιῶδους ζηλοτυπίας του.

Παρετήρησε τὸ τελευταῖον βλέμμα της, βλέμμα οἴκτου, ὅπερ ρίπτει ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἀπώλετο δι' αὐτὴν.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη.

Ὁ τριγμὸς τῆς κλειδὸς καὶ τὰ ἀπομακρυνόμενα βήματα ἠκούσθησαν καὶ εἶτα ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευσεν.

Ἐπὶ τέλους ἔμεινε μόνος, ἀπληλαγμέ-

νος τῶν κατηγορῶν του, οἵτινες ἐγένοντο δικασταὶ καὶ δῆμοί του.

Καὶ ἔζη!

Σαρκαστικὸν μειδιάμα, διήλθε τῶν χειρῶν του.

Ἄν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐχθρὸς θανάσιμος, δὲν θὰ ἄφινε τὴν τύχην νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του· θὰ τοῦ διέσχιζε τὴν καρδίαν, δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλιπε δεδεμένον διὰ σχοινίων, ἅτινα ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ ἠδύνατο νὰ θραύσῃ.

Οἱ Σουβραὶ τὸν ἠπειλήσαν διὰ θανάτου.

Ἄλλ' ὁποίου θανάτου;

Ματαίᾳ ἀπειλή, ἦν δὲν ἐπίστευεν!

Ἰσως ἐσκόπουν νὰ πυρπολήσωσι τὸν πύργον· δὲν ἦτο τοῦτο εὐκολον, ἄλλως τε πιθανῶς τὸ πῦρ νὰ ἐσβέννυτο. Θὰ ἠπάτησαν βεβαίως τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀγρυπνοῦντας. Ὁ φὸν Γκέμπεν εἶχε συμφέρον νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ;

Ἐδοκίμασε νὰ φωνάξῃ, ἀδύνατον.

Ἡθέλησε νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως, ἀλλὰ τὰ σχοινία εἰσήρχοντο εἰς τὰς σάρκας χωρὶς νὰ ὑποχωρῶσιν.

Ἐν τοῖς παρακειμένοις δωματίοις, οὐδεὶς ἤκούετο θόρυβος, ἐνῶ ἐκ τοῦ ἰσογείου καγχασμοὶ ἀσθενεῖς ἤκούοντο ἔτι, πλὴν μετὰ μικρὸν δὲν ἤκούοντο πλέον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτηται.

Ὁ Ροβέρτος τὸν ἠπείλει διὰ θανάτου μυστηριώδους.

Μάτην ἐκούραζε τὸ πνεῦμά του ὅπως τὸν μαντεύσῃ.

Ἡ πριγκιπέσσα Καθάλι συνωμότει μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ δηλητηρία τῆς ἐκερανοβόλου, τὸ ἐγνώριζεν!

Τῷ ἔδωσαν τριάκοντα λεπτῶν προθεσμίαν! ἀλλὰ θὰ παρήρχοντο ταχέως.

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, οὔτε τὸ ἀγνωστον αὐτὸ τὸν ἐτρόμαξεν.

Ἐν τῇ ταραχῇ τῶν σκέψεών του ἐνεπιστεύετο καὶ τῇ τύχῃ, ἥτις τοσάκις τὸν ἔσωσεν. Ἡ ἀνάμνησις ἐν τούτοις τῆς Σολάνζης ἐπρώτευε πάσης ἄλλης σκέψεως. Αἱ λέξεις τὸν μισῶ, ἐβόμβων εἰς τὰ ὦτά του, ἀλλὰ τὸ τελευταῖόν της βλέμμα τὸν ἐφλεγε καὶ ἐπεθύμει νὰ ζήσῃ, ἵνα τὴν ἀνακτήσῃ, τὴν δαμάσῃ, καὶ τὴν τιμωρήσῃ. Ἄλλως τε δὲν ἦσαν συνδεδεμένοι διὰ βίου;

Πλήρη ζωῆς καὶ ἰσχύος δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο ὁ θάνατος νὰ τὸν καταβάλῃ.

Τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχεν ἐντελῶς σβέσθῃ, καὶ μόνον οἱ ἀνημέμενοι ἀνθρακες ἐρριπτον ἔτι τὴν ὑπέρυθρον λάμψιν των ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὸ κηρίον, περὶ τὸ τέλος του ὄν, ἐτάκην ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδοῦλου κηροστάτου, καὶ ἐσβέσθη αἰφνης.

Ὁ θάλαμος ἐβυθίσθη εἰς σκότος. Ἐν μόνον ἐφαίνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου· ἡ εἰκὼν τῆς Ἐλένης, ἐφ' ἧς ἀντηνάκλων αἰφλόγες τοῦ καιομένου Σεβάν.

Ἡ πυρὰ ἀναφθεῖσα ἐξ εἰκοσι συγχρόνως μερῶν ἀπετέφρωσε τὸ χωρίον, ὡς εἶ ἦτο ἐξ ἀχύρου.

Μόνον οἱ πύργοι καὶ τὰ παρατῆματα τοῦ Πριερέ ἐκαίοντο ἔτι.

Ὁ Ὀλιβιέρως προσεπάθησε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ ὄραμα ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ἐκείνῃ λάμψει ἠναγκάζετο νὰ κρατῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ γενναίου θύματός του, ὅπερ τὸν παρετῆρει ἔτι καὶ νῦν μετ' ἐπιεικείας, διότι οὐδέποτε ἡ ἡδεῖα ἐκείνη μορφή ὠργίσθη.

Ἡσθάνθη ἀκουσίαν τύψιν συνειδότης.

Ἐν τῷ κεκορεσμένῳ παρελθόντι βίῳ του εἶχε γευθῆ μόνον διεφθαρμένων ἐρώτων καὶ ἀπολαύσεων ἀνευ διαρκείας· ἀλλ' ἰκανοποιούν αὐταὶ τὴν ματαιοδοξίαν του;

Ὅποια διαφορά, ἀν ἐβάδιζε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἔχων τὴν χεῖρα ἐν τῇ χειρὶ τῆς γενναίωφρονος καὶ ἀξιαγαπήτου συντρόφου του, διανεμῶν παντοῦ ὅσας εὐεργεσίας ἡ μεγάλη του περιουσία τῷ ἐπέτρεπεν;

Καὶ τὴν ἐρόνευσεν!

Οἱ δικασταί, οἵτινες τὸν κατεδίκασαν εἶχον δίκαιον!

Τὸ μέγεθος τοῦ ἐγγλήματός του παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐκείνη δὲ τὸν παρετῆρει πάντοτε μὲ ὄμμα πλήρες οἴκτου.

Καὶ ἠσθάνθη τὸ πρῶτον τότε τρόμον διὰ τὴν δικαίαν τιμωρίαν του.

Ἡγωνίσθη νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του, ἀπρὸς αἷματι μειμιγμένος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ στόματός του· τόσον ἡ ὄρμη τῶν προσπαθειῶν του τὸν κατέβαλεν.

Ἐπὶ τέλους τὸ φῶματρον ὑπεχώρησε καὶ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ ὡς παράφρων.

Ἡ περὶ αὐτὸν σιγὴ τὸν ἐξῆπτεν.

Αἶφνης ἔστη. Βήματα πολλῶν ἀνθρώπων ἤκούοντο πλησιάζοντα.

Ἡκροάσθη κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του.

Ἄναμφιβόλως τὸν ἤκουσαν.

Ἐσπευδον τάχα πρὸς βοήθειάν του, ἢ ἐπῆρχετο ἡ ἀγνωστος τιμωρία του;

Ἐκρουσαν βιαίως τὴν θύραν.

— Εἰσέλθετε, ἐφώνησεν.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ, ἡ δὲ κλεῖς ἀφῆρέθη, ἡ θύρα δὲν ὑπεχώρει. Ἐθραύσθη διὰ τῶν κοντακίων καὶ αἰφνης ὁ θάλαμος ἐφωτίσθη.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ μαρκησίου.

Ἦτο ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, ὅστις εἰσῆλθε συνοδευόμενος ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἡ σωτηρία του, ἐφαίνετο ὅμως λίαν δύσθυμος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου, ὡς ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ὀργῆς, ἥτις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προῦξένησε τῷ Ὀλιβιέρῳ, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι κατ' οὐδὲν ἔσφαλλεν.

Ἡ ὀργὴ τοῦ φὸν Γκέμπεν ἄλλως τε ἦτο δικαιοσύνη, διότι καθ' ἦν στιγμήν ἠγείρετο τῆς τραπέζης, εἰς τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τὸν ἐπλησίασεν, ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ κακὴν εἶδησιν.

Ὁ στρατιώτης ὁ φυλάσσων τὴν θύραν τοῦ μαρκησίου εὐρέθη κολυμβῶν ἐν τῷ

αἷματί του, ὁ δὲ λαιμὸς αὐτοῦ ἦτο κενωρισμένος διὰ μαχαίρας.

Οἱ εἰς τὰ περίξ εὐρισκόμενοι οὐδὲν ἤκουσαν.

Οὐδεὶς περιήρχετο ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ θάνατος αὐτὸς ἐφαίνετο ἀνεξήγητος εἰς τὸν στρατηγὸν φὸν Γκέμπεν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικούς.

Ἡμεῖς δυνάμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο.

Οἱ Τρεμὸρ καὶ οἱ Σουβραὶ μετὰ μεσημβρίαν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εὐκόλως εἰς τὸν πύργον, καὶ νὰ μείνωσιν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένοι κατὰ τὴν σιγήν. ἦν ἀφηγήθημεν. Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ ἐξέλθωσιν ἀφαιρόντες τὸν ἐχθρὸν ἀναπυρῶμενον ἐν τῇ ψευδεῖ του ἀσφαλείᾳ.

Αἱ ἔξοδοι πᾶσαι ἐφυλάσσοντο ἀσφαλῶς. Γνωρίζοντες ὅμως κατὰ βάθος τὸν πύργον, ὡς τὸν ἴδιον αὐτῶν οἶκον, ἐξέλεξαν τὴν μάλλον ἀπόκρυφον θύραν, τὴν ἀγούσαν πρὸς συστάδας δένδρων, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἦτο εὐκολον νὰ κρυβῇ τις ἐν τῷ σκότει· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν εἶχε τεθῆ φύλαξ.

Ὁ Λαβριζὲ προηγεῖτο τῶν κυρίων του δίκην προσκόπου.

Διὰ τῶν παραθύρων παρετῆρησε τὸν στρατιώτην βαδίζοντα ἀνω καὶ κάτω κεκμηκότα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ καμάτου καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἐμπόδιον καὶ νὰ ἀνοίξῃ δίοδον.

Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ἀθουρύβως.

ᾠθησεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ προτοῦ ὁ στρατιώτης δυνήθη νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ φωνάξῃ, ἐβύθισε τὴν μαχαίραν του εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν.

Ὁ Λαμπριζὲ μάλιστα ἔσχε τὴν φροντίδα νὰ τὸν ὑποβαστάσῃ, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θόρυβον, ὃν θὰ ἐπροξένουν τὰ ὄπλα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς εἰσόδου.

Ὁ κυναγωγὸς οὗτος ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς λίαν προνοητικὸς καὶ ὡς ἐννοῶν κατὰ βάθος τὴν ὑπέθεσιν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθερά. Δι' αὐτῆς διήλθον οἱ Σουβραὶ, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ.

Ὁ Ρωμαῖος ἔφερε πάντοτε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Σολάνζην, ἥτις ἐφαίνετο νεκρά.

Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξωσι τὸν σκοπόν, ἡ περίπολος παρετῆρησε τὸ παράδοξον αὐτὸ συμβάν.

Ἐφερον τὴν εἶδησιν εἰς τὸν στρατηγόν, ὅστις ἐξερράγη εἰς κραυγὰς.

Τὸ ὀρθότερον ἦτο ν' ἀποτανθῶσι πρὸς τὸν μαρκησίον, ἐὰν ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, ὅπερ ἀμφίβολον, διότι, τῆς θύρας τοῦ περιπτέρου οὐσης ἀνοικτῆς, ἦτο προφανές ὅτι ἐδραπέτευσέ τις.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐπολιόρησεν ὅθεν τὸν νυμφικὸν θάλαμον τοῦ φίλου του, ἐχθρικοὺς ἔχων σκοπούς.

Ἀπὸ τοῦ κατωφλίου ἤρχισεν ἀπειλῶν.

— Προνοσία!.. πετᾶει τὸ μπαράκα 'ς τὸν ἀέρα!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μαρκησίου δεδεμένου, ὀπισθοδρομήσεν ἐκπληκτος.

— Τί τρέκει ;... Κωμωπντία !... κἀτι
συνωμοσία... 'ς τὸ σπῖτι σου μᾶς σφάζουν.

— Καί μὲ δολοφονοῦν ἐμὲ τὸν ἴδιον,
ἀντέταξεν ὁ μαρκήσιος σκοπίμως.

— Τί τρέκει ἐντῶ ;

— Λύσατέ με πρῶτον, καὶ κατόπιν σᾶς
λέγω.

— Κόψετε τὰ σκηνιᾶ, διέταξεν ὁ στρα-
τηγός.

Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐξετέλεσε τὴν δια-
ταγὴν, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀφέθη ἐλεύθερος.

— Καὶ τῶρα ἐξηγήσου, τί συμβαίνει;

— Τί συμβαίνει ; δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Πῶς !.. ντὲ 'ξέρεις τίποτε ; Στρα-
τιώτη σφαγμμένο 'ς τὸ πόρτα...

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠννόνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐξομολογηθῆ εἰλικρινῶς πρὸς τὸν
φίλον του.

Διηγῆθη ἐν ὀλίγοις ἱστορίαν τινὰ πλη-
σιάζουσαν τὴν ἀλήθειαν.

Τέσσαρες ἄνδρες ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ
αἰφνιδίως καὶ πάνοπλοι λέγοντες :

— Ντὲν γνωρίζεις ;

— Ἐνα μόνον, ἓνα λαθροθῆρα.

— Ἐκντίκησι τότε !

— Τὸ ὑποπτεύω.

Φοβερό αὐτὸ λαθροθῆρα... κα-
ταντιώκουν ἕως τάνατο· καὶ ἔπειτα ;

Ὁ Ὀλιβιέρος διηγῆθη ὅτι πολιορκη-
θεὶς καὶ ἀπειληθεὶς διὰ πιστολίου ἐ-
δέθη.

— Καὶ τὸ μαρκησία ;...

— Ἀνηρπάγη.

— Ντὲν φώναζε ;

— Ἐφριώθη ὡς ἐγώ, στρατηγέ. Κα-
τῶρθωσα ν' ἀπαλλαγῶ... Ἐφώναξα δυ-
νατά, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἤκουσε.

— Τοῖκοι χοντρό· σπῖτι μεγάλο πολὺ!

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἔξεσε τὴν κεφαλὴν
ψιθυρίζων :

— Ἱστορία γυναικῶν ! καὶ τί φοβεῖ-
σαι ντιὰ τὸ μέλλον ;

— Τὸ ἀγνοῶ, στρατηγέ, ἀλλὰ πρέπει
νὰ διπλασιάσετε τοὺς φύλακας.

— Ντὲν λείπει, ἐπαγκρῦπνησι ! ἀλλὰ
ἱστορία σου, μαρκήσιε, κατόλου κατάρω!..
ντὲν πιστεύει !

Δὲν εἶχε πεισθῆ. Ἡ ἀφήγησις τῶ ἐφαί-
νετο μὴ ἀληθής.

Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς αὐ-
τοῦ καὶ τοῖς ἔδωσε διαταγὰς τινάς.

— Ντιπλασιάσετε φρουρά, αὐτὸ τὸ
τόπο σκύλος... ἔπειτα ἐψιθύρισε :

— Κακὸ ντιάθλημα... Τὸ ἔκαμα χωρὶς
νὰ τέλω... Αὐτὰ τὰ δάση... Ληστότο-
ποι !..

Καὶ ἡ δυσθυμία του ἐδιπλασιάσθη.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη.

Ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ! ἡ
ζωὴ του διεσώθη, ἡ κᾶν θὰ τὴν ἔχανε πα-
λαιῶν, καὶ ἐγνωρίζε νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ.

— Ἄ ! καλοὶ μου ἐξάδελφοι, ἐσκέ-
πτετο, θὰ σᾶς ἐπανίδω.

Ἡ ὁμολογία τῆς πριγκιπέσσης δὲν τὸν
ἀπησχόλει· εἶχε πολλοὺς τρόπους νὰ ἐξ-
έλθῃ νικητῆς τῆς πάλης ταύτης, διότι
ἐπὶ τέλους ἐκείνη ἐνήργησεν, αὐτὸς μόνον
ἐμμέσως ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν
ἐκείνην, καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἠδύνατο νὰ

ἐκληφθῆ ὡς συκοφαντία γυναικὸς ζηλο-
τύπου.

Δὲν εἶχε τὴν μαρτυρίαν τοῦ θύματος
αὐτοῦ ;

Διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ
καὶ τῶν Σουβραὶ, δὲν ἔγραψε τὴν δια-
βεβαίωσιν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἡ
θνήσκουσα :

« Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ζήσω, οὐδεὶς ἄς μὴ κατα-
διωχθῆ. »

Καὶ τὸ ὑπέγραψεν ὀλογράφως :

« Ἐλένη δὲ Ροσεδιέλλ »

« Μαρκησία δὲ Τανναὶ-Κουλάν. »

Ἐπομένως θὰ ἐζῆ ἐπὶ μακρὸν ἔτι !

Θὰ ἐπάλαιε βεβαίως, ἀλλὰ τοῦτο τὸν
ἠύχαριστε. Καὶ θὰ ἐπλήρωνε μάλιστα
μετὰ τοῦ τόκου τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκεί-
νους, οἵτινες τὸν ἐκράτουν καὶ τὸν ἀφή-
καν ἐντούτοις ἀνοήτως νὰ ζήσῃ !

Καὶ πάντα ταῦτα ἐσκέφθη ἐν διαστή-
ματι δευτερολέπτου.

— Τέσσαρες μόνον ἦσαν, εἶπε, καὶ
δὲν θὰ ἦναι μακρὰν· ἂν τοὺς κατεδίωκον,
στρατηγέ ;

— Τὸ νύκτα στὸ ἀγκάτια ;

— Ἦρπασαν τὴν μαρκησίαν !

— Ἐκεῖνο τὰ ξαναυρετῆ.

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν τὸν παρετήρησε
λοζῶς ὑποπτεύων ἔνεδραν.

— Κανεὶς ντὲ τὰ ἐξέλη. Σεῖς πρὸ
πάντων.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ὁ ὀρίζων πρὸς τὸ Σεβὰν ἦτο ἐρυθροῦς
ἔτι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ χωρίου.

Περίξ τοῦ πύργου ὁ κῆπος ἐφαίνετο με-
λανός, οἱ ἐν τοῖς μαγειρείοις ἐκοιμῶντο.

Ἐν τῶ ἐστιατηρίῳ τὰ πολύφωτα ἦσαν
σβεσμένα. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκοιμῶντο ἐν-
δεδυμένοι καὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀνα-
κλίντρων τῆς αἰθούσης. Φρουροὶ τινες μόνον
ἐβάδιζον μετὰ κόπου ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ
ψύχους. Οἱ λόφοι ἐφαίνοντο μελανόχρους
ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης, ἦτις ὑ-
ψοῦτο ὅπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ
χωρίου.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πτέρυγος ρύαξ
ἡ μᾶλλον χεῖμαρρος ἐκυλίετο θορυβῶν ὡς
κατακράκτης ἐπὶ τῶν τάφρων, παρὰ τὰ
τείχη τοῦ πύργου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν περιφροντις, τὴν χεῖρα
ἔχων ἐπὶ τοῦ δασέος μύστακος αὐτοῦ,
παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγρίαν ἐ-
κείνην πεδιάδα, ψιθυρίζων :

— Κατηραμένος πόλεμος... ὅπου φο-
νεύονται καθ' ἐκάστην ὡς οἱ λαγφοὶ ἀνὰ
εἰς.

Καὶ ὤθησε τὸ παραθυρόφυλλον μετ' ὀρ-
γῆς. Αἴφνης περιστράφη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ
τοῦ ἰδίου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου
ἔτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατακλίνει τὴν
Σολάνζην.

Ἡ ἀκολουθία του ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ἐπί-
πλων, ἡ οἰκία ἀπασα ἐκινεῖτο ἐκ βάρθρων.

Λοχαγὸς τις τῶν θωρακοφόρων ἤρπασε
τὸν Ὀλιβιέρον ἐκ τοῦ λαίμου κραυγάζων :

— Μᾶς προδίδεις !

[Ἐπεταὶ συνέχεια.] *Κ.

Εἰς τὸ προσέχει :

ΕΥΑ

διήγημα Ἀλφόνσου δὲ Καλόνης

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Εἶτα ἐπανέλαθεν :

— Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου εἶνε
δίκαιαι, εἰλικρινεῖς... Ἀμέσως μὲ ἔπεισαν.

Ἄλλ' ἀπῆλθε, καὶ ὄλη ἡ ἀξία τῶν σκέ-
ψεων ἐκείνων μοὶ φαίνεται μηδαμινή· κε-
νὸν παίγνιον λέξεων, ψεῦδη, ἀπάτη καὶ σο-
φίσματα. Ἀγαπῶ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ
ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρότερος
πάντων τῶν συλλογισμῶν.

« Καὶ ἂν αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, διατὶ δὲν ἐγ-
καταλίπει τὰ πάντα νὰ μὲ ζητήσῃ,
καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, νὰ διαρρήξῃ
τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ
τὰς ὑποχρεώσεις του ; Δὲν ἐγνωρίζον τί
εἶνε ἔρωσ. Τῶρα τὸ γνωρίζω. Δὲν ὑπάρχει
τίποτε ἰσχυρότερον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὴν
γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν. Τί δὲν θὰ ἔκα-
μνον διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον ; Καὶ αὐτὸς
τίποτε δὲν κάμνει δι' ἐμέ. Ἴσως δὲν μὲ
ἀγαπᾷ. Ὁχι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν μὲ
ἀγαπᾷ. Ἦπατήθην. Ἡ ματαιοφροσύνη
μὲ ἐτύφλωσεν. Ἐὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος μὲ
ἠγάπα, θὰ ἐθυσίαζε δι' ἐμέ τοὺς σκοποὺς
του, τοὺς ὄρκους του, τὴν φήμην του,
τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ γίνῃ ἅγιος, τοῦ
νὰ γίνῃ φωστὴρ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πᾶν
θὰ μοὶ ἐθυσίαζεν. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχω-
ρήσῃ... Εἶνε φοβερόν αὐτό, τὸ ὅποιον
μέλλω νὰ εἶπω, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ
εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· καίει ἐν-
ταῦθα ὑπὸ τὸ θερμὸν μέτωπόν μου. Θὰ
ἔδιδα δι' αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν
μου !

— Χριστέ καὶ Παναγία μου ! ἀνέκρα-
ξεν ἡ Ἀντωνία.

— Εἶνε ἀληθές, Παναγία μου· συγ-
χώρησόν με, συγχώρησόν με... Εἶμαι πα-
ράφρων... Δὲν ἤξεύρω τί λέγω καὶ βλα-
σφημῶ.

— Ναί, κόρη μου· εἶσαι ἴλιγο ἀμαρ-
τωλῆ. Θεέ μου, πῶς σοῦ ἐγύρισε τὸ κεφάλι
αὐτὸς ὁ διαβολοθεολόγος. Ἐγὼ ἂν ἤμουν
κατὰ 'σένα, δὲν θὰ τὰ ἔβαζα μὲ τὸν οὐ-
ρανόν, ποῦ δὲν πταίει τίποτε, παρὰ μὲ
κεῖνο τὸ βρωμῶπαιδο τὸν παληομαθητῆ,
καὶ θὰ μ' ἐπλήρωνε καλά, ἦ, νὰ μὴ μὲ
λένε Ἀντωνία, ἔτσι μοῦρχεται, νὰ πάγω
νὰ τὸν εὔρω, καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω ἐδῶ
ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σοῦ
ζητήσῃ συγχώρησι, καὶ νὰ σοῦ φιλήσῃ
τὰ πόδια γονατιστός.

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλ-
λα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ
ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐ-
κεῖνο, τὸ ὅστιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπί-
τροπος. Θὰ τὸ

θά μὲ ἀγαπήσῃ, θὰ διατηρήσῃ τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν μνήμην σου, τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσον καλός, θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἐπαινῶ ἐν τῷ οὐρανῷ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ θὰ ἀγαπηθῶσιν ἐκεῖ καὶ θὰ συγχωνευθῶσιν εἰς ἓν αἱ ψυχαί μας.

Ἡ Ἀντωνία, ἂν καὶ βιαία καὶ ἡμιστά εὐαίσθητος, ἠσθάνθη, ἀκούσασα ταῦτα, ἀνκνύζοντα τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Καράμπα! κόρη μου, εἶπε, μὲ κάνουνε νὰ κλαίω καὶ νὰ μουγκρίζω ὅταν τὸ βῆδι. Ἡσύχασε, καὶ μὴ βάζῃς στὸ νοῦ σου τὸ θάνατο οὔτε γιὰ χωράτα. Βλέπω ὅτι εἶνε πολὺ ἐρεθισμένα τὰ νεῦρά σου. Θέλεις νὰ σοῦ κάμω ἓνα φλεντζάνι τίλιο;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Ἄφες με... Τώρα βλέπεις ὅτι ἠσύχασα.

— Θὰ σοῦ κλείσω τὰ παράθυρα μὴπως καὶ κοιμηθῇς. Πῶς βαστάς πού δὲν κοιμάσαι τώρα τόσαις ἡμέραις; Κακὸ χρόνο νάχῃ αὐτὸς ὁ κύρ Λουδοβίκος καὶ ἡ μανία του νὰ γίνῃ παπᾶς!

Ἡ Πεπίτα εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς ἤτο ἡσυχος καὶ δὲν ὠμίλει, βρυνθεῖσα ἤδη ἐκ τῆς συνουσίας της μετὰ τῆς Ἀντωνίας. Αὐτὴ δέ, νομίζουσα αὐτὴν ἀποκοιμηθεῖσαν, ἤ ἐπιθυμοῦσα ὅπως κοιμηθῇ, ἔκυψε πρὸ τῆς Πεπίτας, ἐπέθηκεν ἡσύχως καὶ μετὰ γλυκύτητος φίλημα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς μετώπου, τὴν ἐτακτοποιήσε καὶ τὴν ἐσκέπασε μὲ τὰ ἐνδύματά της, ἡμιέκλεισε τὰ παράθυρα ὅπως ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον ἐν σκόφωτι, καὶ ἐξῆλθεν ἀκροποδητή, κλείσασα τὴν θύραν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου.

*
**

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πεπίτας, δὲν ἦτο εὐθυμότερος ἐν τῷ ἑαυτοῦ ὁ κύριος δὸν Λουδοβίκος δὲ Βάργας. Ὁ πατήρ του, ὅστις σχεδὸν δὲν παρέλειπε οὐδεμίαν ἡμέραν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πεδιάδα ἔριππος, ἐζήτησε νὰ τὸν φέρῃ μαζύτου ὅπως τὸν συντροφεύσῃ. Ἄλλ' ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε κεφαλαγίαν, καὶ ὁ δὸν Πέτρος ἐξῆλθε μόνος. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐξῆλθε μόνος ὀλόκληρον τὴν πρωίαν, βεθυισμένος εἰς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις του, καὶ ἔχων ἀκλόνητον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὴν εἰκόνα τῆς Πεπίτας καὶ νὰ ἀφιερῶθῃ καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὸν Θεόν.

Μὴ πιστεύσῃ τις ὅμως, ὅτι δὲν ἠγάπα τὴν νεκρὰν χήραν. Εἶδομεν ἤδη ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του τὴν ζωηρότητα τοῦ πάθους του. Ἄλλ' ἐξηκολούθει χαλιναγωγῶν αὐτὸ διὰ τῆς ἰδίας εὐσεβοῦς λατρείας καὶ τῶν ὑψηλῶν θεωριῶν, ἃς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του ἐκτενῶς καταδείκνυσι, καὶ ἃς παραλίπομεν ἐνταῦθα ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν εἰς ταυτολογίας. Ἰσως, ἐὰν ἐμβαθύνωμεν σοβαρῶς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, θέλομεν ἰδεῖν ὅτι κατὰ τοῦ πρὸς τὴν Πεπίταν ἔρωτος, δὲν ἐμάχοντο ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δὸν Λουδοβίκου μόνον ἡ

ἐνδόμυχος αὐτοῦ, καίτοι μὴ ὑπογεγραμμένη, ἀπόφασις, ὁ ἔρωτος πρὸς τὸν Θεόν, τὸ σέβας πρὸς τὸν πατέρα, οὕτως δὲν ἐπεθύμει νὰ εἶνε ἀντρεστής, καὶ ἡ κλίσις τέλος, ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὴν ἱερωσύνην. Ὑπῆρχον ἄλλοι λόγοι, ἦττον ἄγνοοι καὶ ταπεινώτεροι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἦτο ἐπίμων, πεισματώδης. Εἶχε τὴν ιδιοσυγκρασίαν ἐκείνην, ἣτις καλῶς ποδηγετούμενη ἀποτελεῖ τὴν καλουμένην εὐστάθειαν χαρακτήρος, καὶ οὐδὲν ἐθέλωρει ὅτι τὸν κατεβίβαζε πρὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τόσον, ὅσον τὸ ἀλλάσσειν γνώμην καὶ διαγωγήν.

Ὁ σκοπὸς ὀλοκληροῦ τοῦ βίου του, ἐκεῖνο ὑπερ εἶχεν ὑποστηρίξει καὶ διακρινώσει ἀπέναντι ὄλων ὅσοι τὸν περιεστοίχιζον, τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ πρόσωπον, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὑπερ ἤδη ἐξέφραζεν ἄνθρωπον ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀγιωσύνην, ἄνθρωπον ἀφιερωθέντα εἰς τὸν Θεόν, ἄνθρωπον ἐμπροσθετικῶν φιλοσοφιῶν, πάντα ταῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ καταρρεύσῃ ἀνευ μεγάλης αἰσχύνης τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ὡς θὰ συνέβαινε τοῦτο, ἐὰν ἀρίετο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς Πεπίτας Χιμένες. Ἄν καὶ τὸ βραβεῖον ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνώτερον, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφανταζέτο ὅτι, ἐνδίδων, θὰ ὠμοιάζε πρὸς τὸν Ἡσαῦ, πωλῶν τὰ πρωτοτόκιά του, καὶ ἀμαυρῶν τὴν δόξαν του.

Συνήθως, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμεθα παίγνια τῶν περιστάσεων ἢ παρασυρόμεθα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, καὶ δὲν διευθυνόμεθα ὅπου δῆποτε χωρὶς νὰ ταλαντευθῶμεν.

Δὲν ἐπιζητοῦμεν, ἀλλὰ λαμβάνομεν καὶ πράττομεν ὅ,τι μᾶς θίγει, ὅ,τι ἡ τυφλὴ τύχη μᾶς παρουσιάζει.

Τὸ ἐπάγγελμα, αἱ πολιτικαὶ δοξασίαι, ὀλόκληρος ὁ βίος ἀνθρώπων τινῶν, ἐξαρτᾶται ἐκ τυχαίων γεγονότων, ἐκ τῶν συμπτώσεων, ἰδιοτροπιῶν καὶ ἀπροσδοκῆτων τῆς τύχης.

Ἐναντίον τούτων διηγεῖτο ἡ ὑπεροψία τοῦ δὸν Λουδοβίκου, μετὰ δυνάμειος τιτάνος. Τί θὰ ἔλεγον δι' αὐτόν, καὶ πρὸ πάντων, τί θὰ ἐσκέπτετο αὐτὸς δι' ἑαυτόν, ἐὰν τὸ ἰδεῖσθαι τῆς ζωῆς του, ἐὰν ὁ νέος ἄνθρωπος, ὃν εἶχε πλάσει ἐν τῇ ψυχῇ του, ἐὰν ἅπαντα τὰ σχέδιά του περὶ ἀρετῆς καὶ τιμῆς, ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀγία φιλοδοξία του, κατεστρέφοντο ἐν μιᾷ στιγμή, διελύοντο ἐν τῇ θερμότητι ἐνός βλέμματος, ἐν τῇ διαβατικῇ φλογὶ δύο ὠραίων ὀφθαλμῶν, ὡς διαλύεται ἡ πάχνη ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν ἀκτίνων τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου;

Ἄπαντες οἱ ἐγωῖστικαὶ οὗτοι συλλογισμοί, ἀντεστρατεύοντο κατὰ τῆς νέας χήρας, πλὴν τῶν δικαίων καὶ οὐσιωδῶν. Ἄλλ' ἅπασαι αἱ σκέψεις αὐταὶ ὑπενεδύοντο τὸ θρησκευτικὸν ἔνδυμα, εἰς τὸν ὅστε καὶ αὐτὸς ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ τὰς διακρίνῃ, νομίζων ὡς ἔρωτα πρὸς τὸν Θεόν, οὐ μόνον ὅ,τι ἦτο πράγματι ἔρωτος πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν καθαρὰν φιλαυτίαν του ἀνεμιμνήσκετο, ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ βίου πολλῶν ἁγίων,

οἵτινες ὑπέμειναν μείζονας περισπασμούς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ κατώτερος αὐτῶν. Καὶ πρὸ πάντων ἀνεμιμνήσκετο τὴν σταθερότητα ἐκείνην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις δὲν ἐξετίμησε τὰς θωπείας μητρὸς προσφιλοῦς καὶ ἀγαθῆς, τὰ δάκρυά της καὶ τὰ γλυκύτατα παράπονά της, καὶ ὅλας τὰς εὐγλώττους καὶ αἰσθηματικὰς λέξεις τὰς ὁποίας τῷ εἶπε, ὅπως μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ γίνῃ ἱερεὺς, φέρουσα αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς κοιτῶνι καὶ καθίζουσα αὐτὸν πλησίον τῆς κλίνης, ἐν ἣ τὸν ἐγέννησε. Καὶ ἀφοῦ προσήλου εἰς ταῦτα τὰς σκέψεις του, ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠνείχετο νὰ μὴ πεοιφρονήσῃ αὐτὸς τὰς ἰκεσίας γυναικὸς ξένης, ἣν πρὸ τόσον ὀλίγου χρόνου ἐγνώριζε, καὶ νὰ ταλαυτευταὶ ἀκόμη μετὰ τοῦ καθήκοντός του καὶ τῶν θεληγῆτρων νέας γυναικός, ἴσως πλέον ἢ ἐρωτευμένης, φιλαρέσκου.

Ἐσκέπτετο κατόπιν ὁ δὸν Λουδοβίκος τὸ ὕψος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος, καὶ ἐβλεπεν αὐτὸ κείμενον ὑπεράνω ἅπαντων τῶν καθιδρυμάτων καὶ τῶν ἀθλιῶν στεμμάτων τοῦ κόσμου. Διότι τὴν Ἱερωσύνην καθίδρυσεν οὐχὶ ἄνθρωπος θνητός, οὐδὲ ἰδιοτροπία τοῦ ἀστάτου καὶ χυδαίου ὄχλου, οὐδ' εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομὴ βαρβάρου λαοῦ, οὐδὲ βία στασιασάντων στρατιῶν, κινουμένων ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, οὐδ' ἄγγελος, οὐδ' ἀρχάγγελος, οὐδὲ δύναμις πεπλασμένη, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Παράκλητος. Πῶς, διὰ μίαν ἐπιπόλαιον παράκλησιν μιᾶς νεάνιδος, δι' ἐν δάκρυ ἴσως ψευδές, νὰ περιφρονήσῃ τὸ σεπτὸν τοῦτο ἀξίωμα, νὰ περιφρονήσῃ τὸ σεπτὸν τοῦτο ἀξίωμα, τὴν δυνάμιν ταύτην, ἣν ὁ Θεὸς δὲν παρεχώρησεν οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαγγέλους αὐτοῦ, οἵτινες ἴστανται πλησιέστερον τοῦ θρόνου του; Πῶς νὰ καταβιβασθῇ μέχρι τοῦ νὰ ἀναμιχθῇ μετὰ τοῦ ἀφανοῦς ὄχλου, καὶ νὰ εἶνε εἰς ἐκ τοῦ ποιμνίου ὅτε ἤδη ὠνεῖρευετο νὰ εἶνε ὁ ποιμὴν ἔχων τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα λύῃ καὶ δεσμῇ ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συγχωρῶν τὰ ἁμαρτήματα, ἀναγεννῶν τοὺς λαοὺς δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, διδασκῶν ἐν ὀνόματι ἀλανθάστου ἐξουσίας, ἐκδίδων ἀποφάσεις, ἃς ὁ Κύριος ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ ὑπογράφει κατόπιν καὶ ἐπικυροῖ, ὦν μύστις καὶ ἐκτελεστὴς φρικτῶν μυστηρίων, ἀπροσίτων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, καὶ καταβιβαζῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχὶ τὰς φλόγας, αἵτινες διαβιβρώσκουσι τὸ θῦμα, ὡς ὁ Ἡλίας, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸν Λόγον τὸν ἐνσεσάρκωμένον καὶ τὸν χειμαρρὸν τῆς θείας χάριτος, ἣτις καθαίρει τὰς καρδίας καὶ καθιστᾷ αὐτὰς ἁγνάς ὡς χρυσίον;

Ὅσακις ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσκέπτετο ἐπὶ πάντων τούτων, τὸ πνεῦμά του ἀνυψοῦτο, ἐξῆρετο ὑπεράνω τῶν νεφελῶν, μέχρι τοῦ ἀστερέοντος οὐρανοῦ, καὶ παρήτει τὴν δυστυχεῖν Πεπίταν Χιμένες ἐδῶ κάτω, πολὺ μακρὰν καὶ μόλις ὄρατὴν εἰς αὐτόν.

Ἄλλὰ ταχέως ἡ πτώσις τῆς φαντασίας του κατέπιπτε, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἠγγίζε πρὸς τὴν γῆν, καὶ

εστρέφετο καὶ ἔβλεπε τὴν Πεπίταν, τόσον χαρίεσσαν, τόσον νέαν, τόσον ἀγνήν, καὶ τόσον ἐρωτευμένην, καὶ ἡ Πεπίτα ἐμάχετο ἐν τῇ καρδίᾳ του κατὰ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μάλλον ἐρριζωμένων αὐτοῦ σχεδίων, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφοβήθη μὴ ἀναγκασθῆ νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῶν.

Οὕτως ἐβασανίζετο ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων σκέψεων, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Κουρρῆτος ἐντὸς τοῦ δωματίου του χωρὶς νὰ εἶπῃ τι.

Ὁ Κουρρῆτος, ὅστις δὲν ἐξετίμα πολὺ τὸν ἐξαδελφόν του, ὅτι ἦτο μόνον Θεολόγος, τὸν ἐσέβετο, τὸν ἐθαύμαζε καὶ εἶχε σχηματίσει περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ὑπεράνθρωπον ὅλως, ἀφ' ὅτου τὸν εἶδεν ἰππεύοντα τὸν Ἐωσφόν.

Νὰ γνωρίζῃ Θεολογίαν καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ ἰππασίαν, τοῦτο κατεβίβαζε τὸν δὸν Λουδοβίκον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κουρρῆτου. Ἄλλ' ὅταν ὁ Κουρρῆτος παρετήρησεν ὅτι πλὴν τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὄλων ἐκείνων, ἄτινα αὐτὸς δὲν ἠγνόει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐθεώρει δύσκολα καὶ περίπλοκα, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἦτο ἱκανὸς νὰ κρατῆται τόσον ἐξαισιῶς ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς θηρίου, τότε πλέον ὁ σεβασμὸς του καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον δὲν εἶχον ὅρια. Ὁ Κουρρῆτος ἦτο εἰς ὄκηρὸς, ἓνας χαμένος, ἐν ἀληθῆς ἐπιπλόν, ἀλλ' εἶχε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ εἰλικρινῆ. Εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ Κουρρῆτου, συνέβαινε ὅτι ἐπὶ πασῶν τῶν ἀνωτέρω φύσεων, αἰτίνας προσελκύουσιν εἰς ἑαυτὰς τὰ κατώτερα ὄντα. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφίνοτο νὰ ἀγαπᾶται, δηλαδὴ ἐκυριαρχεῖτο δεσποτικῶς ὑπὸ τοῦ Κουρρῆτου ἐπὶ πραγμάτων μικροῦ ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἐπειδὴ δι' ἀνθρώπους οἷος ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα, ὅπως ἀπασχολήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κοινὸν καὶ καθημερινὸν βίον, προέκυπτεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Κουρρῆτος ἦγε καὶ ἔφερε τὸν δὸν Λουδοβίκον ὡς μικρὸν παιδίον.

— Ἦλθα νὰ σὲ ζητήσω, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν λέσχην, ἧτις σήμερον εἶνε ζωηροτάτη καὶ πλήρης κόσμου. Τί κάμνεις ἐδῶ μόνος καὶ χάρτεις μνῆαις;

Ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι, καὶ ὡς ἂν ἦτο προειδοποιημένος, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του, καὶ εἰπὼν μόνον: «Ὑπάγωμεν ὅπου θέλεις», ἠκολούθησε τὸν Κουρρῆτον, ὅστις προηγεῖτο, εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἐξήσκει.

Ἡ λέσχη πράγματι, ἦτο πλήρης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χάρις εἰς τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πλὴν τῶν κυρίων τοῦ χωρίου, ἦσαν καὶ πολλοὶ ξένοι, οἵτινες ἦλθον ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν ὀλονυκτίαν τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης.

Κέντρον τῆς συναθροίσεως ἦτο ἡ αὐλή, ἐστρωμένη διὰ μαρμαροῦ καὶ πίδακος εἰς

τὸ μέσον, καὶ πολλῶν γαστρῶν ἐκ ῥοδῶν, γαρυφάλων καὶ βασιλικῶν. Δίμιτον ὕψος βραμβακερὸν ἐσκέπαζε τὴν αὐλήν, προσφυλάττον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Διάδρομος περιστοιχιζόμενος ὑπὸ μαρμαρινῶν κινῶν περιέβαλλε τὴν αὐλήν, καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς καὶ ἐν διαφόροις θαλάμοις, οἵτινες εἶχον τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐν αὐτῷ, ὑπῆρχον τράπεζαι παιγνιδίων, ἀναγνώσεως καὶ ἄλλαι, εἰς ἃ ἐδίδοντο καφφῆς ἢ ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ τέλος, ἔδραι, τραπέζια καὶ τινα ἀνάκλιτρα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ ὡς ἡ χιών, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀπασβεστώσεως, καὶ δὲν ἔλειπον αἱ εἰκόνες, ὅπως στολισῶσιν αὐτοὺς. Ἦσαν λιθογραφίαι γαλλικαὶ κεχρωματισμέναι, μετ' ἐπισηγήσεως διγλώσσου τῶν παριστανουμένων, εἰς τὸ κατώτερον μέρος αὐτῶν. Ἄλλαι μὲν παρίσταν τὸν βίον Ναπολέοντος τοῦ Α' ἀπὸ τῆς Τουλῶνος μέχρι τῆς Ἀγίας Ἐλένης, ἄλλαι δὲ τὰ συμβεβηκότα τῆς Ματθίλδης καὶ τοῦ Μαλέκ-Ἀδὲλ καὶ ἄλλαι τὰ ἐρωτικὰ καὶ πολεμικὰ κаторθώματα Ριχάρδου τοῦ Λεοτοκάρδου, τῆς Ρεβέκκας, τῆς Λαΐδου Ροβέννας καὶ τῆς Ἰβανῆς καὶ ἄλλας, τοὺς ἔρωτας, τὰς μεταμπίσεις, τὰς πτώσεις καὶ τὰς μεταμελείας Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ τῆς Βαλλιέρ.

Ὁ Κουρρῆτος ἔσυρε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφῆκε νὰ παρասυρῆ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὕρισκετο τὸ ἄνθος τῶν κομψουμένων, τῶν δανθίδων τοῦ χωρίου καὶ ὄλων τῶν πέριξ. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο ὁ κόμης τοῦ Χεναθακρ ἐκ τῆς πλησιοχώρου πόλεως... Ἦτο πρόσωπον ἔξοχον καὶ σεβαστόν. Εἶχε διαμείνῃ ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ἐν Μεδρίτῃ καὶ Σεβίλλῃ, καὶ ἐνεδύετο ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ραπτῶν κομψῶς καὶ νεανικῶς. Ἐχρημάτισε δις βουλευτῆς, καὶ εἶχε κάμει μάλιστα ἐπερώτησιν τινα εἰς τὴν κυβερνήσιν περιμεταθέσεως εἰρηνοδίκου τινός.

Ὁ κόμης τοῦ Χεναθακρ θὰ ἦτο ὡσεὶ τριάκοντα καὶ τινα ἐτῶν. Ἦτο καλὸ παλληκάρι, καὶ τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐκόμπαζεν ἀκόμη ἐπὶ τῷ φόβῳ ὃν ἐνέπνεεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν συμπλοκαῖς, ἐν ταῖς μονομαχίαις καὶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

Ὁ κόμης μόλα ταῦτα, καίτοι ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἐπιμονωτέρων ἀπαιτητῶν τῆς Πεπίτας, εἶχεν ἀποτύχει καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι, οἵτινες τὴν ἠνώχλου καὶ οἵτινες εἶχον ζητήσῃ τὴν χεῖρά της.

Ἡ πληγὴ τὴν ὅποιαν ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ πικρὰ ἄρνησις εἶχεν ἀνοίξει ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ καρδίᾳ του, δὲν εἶχεν ἔτι ἐπουλωθῆ. Ὁ ἔρωσ εἶχε μετατραπῆ εἰς μῖσος, καὶ ὁ κόμης συχνάκις ἱκανοποιεῖτο, θέτων τὴν Πεπίταν ὡς σκοπὸν ἐφ' οὗ ἔβαλλον πάντοτε οἱ σαρκασμοὶ του.

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝ.

THEODORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ EN ONEIPΩ

[Τίλος]

Καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε, τρελλή, φλογερὰ, τόσῳ πλέον ὁ-

μοιολήθης διὰ τὴν Ἰωάνναν, ὅσον αὐτὴ ἐβυθίζετο εὐπειθῶς εἰς τὰς παραδόσεις τῶν διηγημάτων τῶν Νηρηίδων. Διὰ δὲ τὸν Ἐρρίκον, ἀφηγοῦμενον ὅτι θὰ κατακτήσῃ κόσμους ὅλους δι' αὐτὴν, ὅτι θὰ τὴν καθίσῃ ἐπὶ θρόνων, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιθέσῃ διαδήματα ἐπὶ τοῦ μέτωπου της, ἐνόμιζεν ὅτι, πάνθ' ὅσα οὗτος ὑπέσχετο, ἦσαν ἀληθῆ καὶ ὅτι ἐν προσεχῇ μέλλοντι θὰ προέβαινε εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν ὑπῆρξεν ἡ μόνη μεθυσθεῖσα ἐκ τῶν πλήρων ἐκθιάσεως καὶ μέθης: ἔρωτος σελίδων, ἀναγινώσκουσα καὶ γράφουσα ταύτας, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἡ Λευκὴ κατελήφθη ἐκ τῆς μεταδοτικῆς ταύτης νόσου, ἀπολαύσασα καὶ αὐτὴ πλείστων τρυφῶν, ἀλλὰ καὶ πλείστων δοκιμασιῶν. Ἠγάπα ἐπίσης αὐτὴ τίνα; ἦτο ἄρα γε ὁ αὐτὸς Ἐρρίκος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον διεξῆγεν ἐπιτυχῶς, ὅστις καλούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας τῶν νεανίδων κατέστη τῇ ἀληθείᾳ ζῶν ἀντικείμενον δι' ἀμφοτέρας; Τὸ ἠγνόει; ἐπιέζετο σφόδρα νὰ καταστήσῃ γνωστὸν δεῖγμά τι τοῦ πάθους ὅπερ τὴν κατέτρωγεν. Ἄλλὰ μετὰ μεγάλης συνέσεως ἔπαιξε μετὰ τοῦ ἔρωτος, ἵνα μὴ προσβληθῆ ὑπὸ τῆς φλογὸς ἐκείνης, ἧτις οὐδενὸς φεῖδεται. Κατατρυχομένη ὑπὸ μανίας, ἧτις, ἵνα ἔλκῃ τὴν γέννησίντης ἐξ ἀπλοῦ κινήματος τῆς φαντασίας, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ζωηρὰ, καὶ ὑπεκκῶσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν δίψαν τοῦ νὰ ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπᾶται, ἡ Λευκὴ κατείχετο νῦν ὑφ' ὄρμων, ἄνευ μὲν σκοποῦ, ἀλλ' οὐδ' ἀμῶς προσπεποιημένων, ὅσας εἶχε γράμματα ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων αἱ πυρίκαιστοι φράσεις ἐξηρέθησαν καὶ ἐαυτὴν ὡς καὶ τὴν φίλην της Ἰωάνναν.

Ἡ Λευκὴ ὅμως πρώτη ἀνελάμβανε τὸν λόγον, διότι εὐρέθη ἀπέναντι οὐσιώδους κωλύματος, ὅπερ δὲν προεῖδεν. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἐξῆς: Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ λῆξις τῶν ἐρωτικῶν διαμείψεων ἔφθασε ταχύτατα, δὲν ἐγνώριζε πλέον πῶς νὰ ὑποδυθῆ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐρρίκου, τοῦ ὁποίου τὴν ὄρασιν τόσῳ τολμηρῶς ἀνέλαβεν. Ἡ Ἰωάννα δὲ Μελιδὶ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Ἐρρίκον της, καὶ τὸν ἰκέτευσεν. Ἐν τινὶ ἐπιστολῇ νὰ ἐπιδειχθῆ, πρᾶγμα δυσκολώτατον δ' ἐραστὴν ἀνύπαρκτον. Δις τοῦ μηνὸς ἡ Ἰωάννα διήρχετο τὴν ἡμέραν παρὰ τῇ μητρὶ της, καὶ δις ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῶν λοιπῶν συντροφίμων της. Ἠπόρει κατὰ φυσικὸν λόγον πῶς ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου της, διότι ὅσας ἐξήρχετο εἰς περίπατον οὐδαμῶς συνήντα τὸν Ἐρρίκον. Ἀπέδιδε τὴν φαινομενικὴν του ταύτην νωθρότητα εἰς τὴν κατέχουσαν αὐτὸν δειλίαν, ἧτις πολὺ ὡμοιάζει πρὸς κακὴν πίστιν. Μὴ δεχομένη πλέον προσκόμματα, δεσποτικῆ ὡς κατακτητῆς καὶ ὡς μικρὰ κόρη, ἀπῆται μετὰ τινος ἀθηνταίας τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου της, ὅστις ἀποφεύγων πάντοτε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὖρη εὐσχημον δικαιολόγησιν.

Ἐν τούτοις ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν δὲν ἐξώθησε τὴν κακίαν της ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρυστήσῃ εἰς τὴν φαντασίαν

τῆς φίλης της τὸν Ἑρρίκον ὡς ἀποθανόντα· τὸν αὐτὸν, ἀφῆκε νὰ νομίζῃ ἡ Ἰωάννα ὅτι προσεκλήθη οὗτος εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν ἐνεκεν ἐπελθούσης στηθικῆς νόσου. Ἐκ τῶν Καννῶν, ἔνθα ἐρέμβαζεν ὑπὸ τὰς δάφνας θεώμενος τὴν κυανὴν θάλασσαν, δὲν ὑπῆρχε μεσότοιχον ἵνα τὸ ὑπερπηδήσῃ ἐν καιρῷ νυκτός, ὅπως πορευθῆ καὶ ἀποθέσῃ τὰς ἐπιστολάς ἐν τὸς τοῦ μικροῦ σπηλαιῶν, ἔνθα κελαρύζει ὁ ρυαξ. Ἐπίσης ὁ Ἑρρίκος ἔμελλε νὰ τηρήσῃ σιγὴν εἰς τὰς θερμάς παρακλήσεις τῆς μικρᾶς του ποιητρίας, ἥτις ἐξήντησε πλέον ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα· ἡ Λευκὴ ἤλπιδεν ὅτι ἡ Ἰωάννα, μὴ ἔχουσα τι νὰ γράψῃ ἢ νὰ ἀναγνώσῃ, θὰ παρηγορεῖτο φυσικῶς τὸ λόγῳ καὶ θὰ ἐλησμονεῖ τοῦ λοιποῦ ἕνα Ἑρρίκον, ὅστις κατ' οὐδένα τρόπον παρουσιάζετο.

Τὸν αὐτὸν ὁμως συνέβη. Ἡ νεανίς δὲν ἔπαυε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἀρχαίας ἐπιστολάς, ἐτρέφετο ἐξ αὐτῶν καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ γεύηται τῆς ἀπατηλῆς αὐτῶν ἠδύτητος.

Μετ' ὀλίγον, οἰονεὶ παράφρων, κατατροχόμενὴ ἐκ βαθυτάτου καὶ ἀδιοράτου κακοῦ, ἐγένετο κάτισχνος, ὡχρὰ ὡς κηρός, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ. Περιεπάτει μόνη, μὴ ἐμπιστευομένη πλέον οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Λευκὴν, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὑπερμεγέθεις ἐκ τῆς ἰσχύτητος. Ὁ ἰατρός τοῦ οἰκοτροφείου ὄν συνβουλευθήσαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ἀνησυχίας, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ ἀσθενείας, ἥτις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαγνωσθῆ, ἔβλεπε δὲ μετὰ προφανοῦς λύπης νὰ σβύνη ἢ χαρίεσσα νεανίς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὑπὸ τίνας νόσον προσεβλήθη. Ἡ κυρία δὲ Μελιδ ἀπελλίς μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν θυγατέρα της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐπίσης αὕτη ἔμενον ἀφρονος, ζένη πρὸς πᾶν, μεθυσφαλῆς. Μετ' ὀλίγον κατέπεσε κλινῆρης. Ἡ μέραν τινὰ ἡ κυρία δὲ Μελιδ λαμβάνουσα τὰς ψυχρὰς χεῖράς της καὶ καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων τὴν ἰκέτευσε νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῆ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἄνευ πάλης, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ παρακλή-

σεων, ἡ Ἰωάννα διηγήθη τὸν πρὸς τὸν Ἑρρίκον ἔρωτά της, καὶ ἐν γένει ὀλόκληρον τὸ ρωμαντικὸν ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ συμβάν. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν συμβουλευσῶσι νὰ εἶνε λογικὴ, δὲν ἐζήτηε τίποτε, δὲν ἤθελε τίποτε, ἀπέθνησκεν. Ἡ μήτηρ της βεβαία οὕσα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀπηλλάσσετο τοῦ τέκνου της, ἐφρόντισε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Ἑρρίκον, τοῦ ὁποῦ καὶ μόνῃ ἡ θέα ἤρκει νὰ σώσῃ τὴν Ἰωάνναν της.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀνεύρη ἐραστήν, τοῦ ὁποῦ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἠγνόει, καὶ ὅστις κατ' ὄλας τὰς πιθανότητας ἐπεμπε τὰς ἐπιστολάς του διὰ τῶν Σουλφίδων, διότι αἱ κυρίαὶ Ὀλλιβὲ κατέδειξαν εὐχερῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύσῃ τις ἐντὸς τοῦ οἰκοτροφείου, προσέτι ὅτι οἱ γείτονες δὲν εἶχον νέον υἱόν, καὶ ὅτι ἐὰν τολμηρὸς τις ἐπεχειρῆ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ὑψηλὸν τεῖχος θὰ ἐγένετο βορὰ τοῦ Τῶμ, ὑπερμεγέθους κυνός, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτός ἀπέλυον ἐν τῷ κήπῳ, ἀφίνοντες αὐτὸν σχεδὸν ἄσιτον.

Ἀλλ' ἡ ἀβεβαιότης αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν φοβηθεῖσα ἀνεκοίνωσε πάντα εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις καὶ διεφώτισε τὴν κυρίαν δὲ Μελιδ. Ἐπίστευσε τότε ἡ δυστυχῆς μήτηρ ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἡ Ἰωάννα μανθάνουσα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, κατανοοῦσα ὅτι ἠγάπησε φανταστικῶς, καὶ ἡ Λευκὴ, παρ' ἧς ἀπήτησαν τὴν θυσίαν ταύτην, ἐξωμολογήθη τὰ πάντα πρὸς τὴν φίλην της, χύνουσα ἀφθονὰ δάκρυα μετανοίας. Ἀλλ' εὐθὺς ἡ ὡχρὰ ἀσθενὴς ἐν τῇ παρακλίρῳ ταύτῃ ἐξωμολογήσει εἶδε παιζομένην κωμῳδίαν, δόλον καὶ πανουργίαν, ὅπως τῇ ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην, τῇ ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ πρὸς τὸν Ἑρρίκον της ἔρωσ τὸσφ ἀληθὴς, τὸσφ προφανῆς ἦτο, ὥστε δὲν εἶδεν ἄλλο εἰμὴ χίμαιραν ἐν τῇ πραγματικότητι. Τόσον ἡ φαντασία φαίνεται πιστὴ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις, αἵτινες θορυβοῦσι τὰς ἡμετέρας ψυχάς.

Ἀπέλιπε πλέον πᾶσα ἐλπίς. Ἴνα καταβῶσιν καὶ τὴν τελευταίαν προσπά-

θειαν ὤφειλον νὰ ἐπινοήσωσι ψεῦδη, καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐξόχου πατρικίου, ὅστις ἐπετρόπευε τὴν μικρὰν Ἰωάνναν, ἀπεφάσισαν νὰ τῇ ἐπιδείξωσι ψεῦδη Ἑρρίκον. Νεαρός τις ἀνεψιὸς τῆς κυρίας δὲ Καστὰν ἐλθὼν ἐκ Γουαδελοῦπης, ὅπως ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του ἐν Παρισίοις καὶ ὅστις ἀκούωντῶς ὠμοιάζε πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς φαντασίας τῆς Ἰωάννας δημιουργηθὲν πρόσωπον, ἀνεδέχθη νὰ ὑποδυθῆ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, διὰ τὴν ὑπόδυσιν τοῦ ὁποῦ ἡ Λευκὴ σύνοφρος ἐκ τῆς θλίψεως καὶ μετανοημένη τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. Σφόδρα συγκινημένος καὶ τὰ μέγιστα ταραχθεὶς ἐκ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον ἐμμεῖτο, ὁ ἐνθουσιῶν ἀγαθὸς νεανίας ὠδηγήθη παρὰ τὴν κλινὴν ἔνθα ἡ Ἰωάννα ὡχρὰ ἦδη καὶ κάτισχνος δὲν ἐζῆ εἰμὴ διὰ τοῦ βλέμματός μόνον, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀλλ' αὕτη ἐπέσπασεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς τεθλιμμένους της ὀφθαλμούς καὶ διὰ φωνῆς, ἥτις δὲν ἦτο πλέον εἰμὴ ἀσθενῆς πνοή: «Δὲν εἶνε αὐτός», εἶπε μετ' ἀπελπισίας.

Καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου της, στρέψασα τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸν τοῖχον ἵνα ἐκπνεύσῃ.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν παρέδιδε τὴν ψυχὴν της, ὁ νεανίας κατέπεσε ἀναίσθητος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, κεραυνόπληκτος, συντετριμμένος, τυφλὸς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν θανοῦσαν μικρὰν.

I. Σ. Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίως συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Β' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.